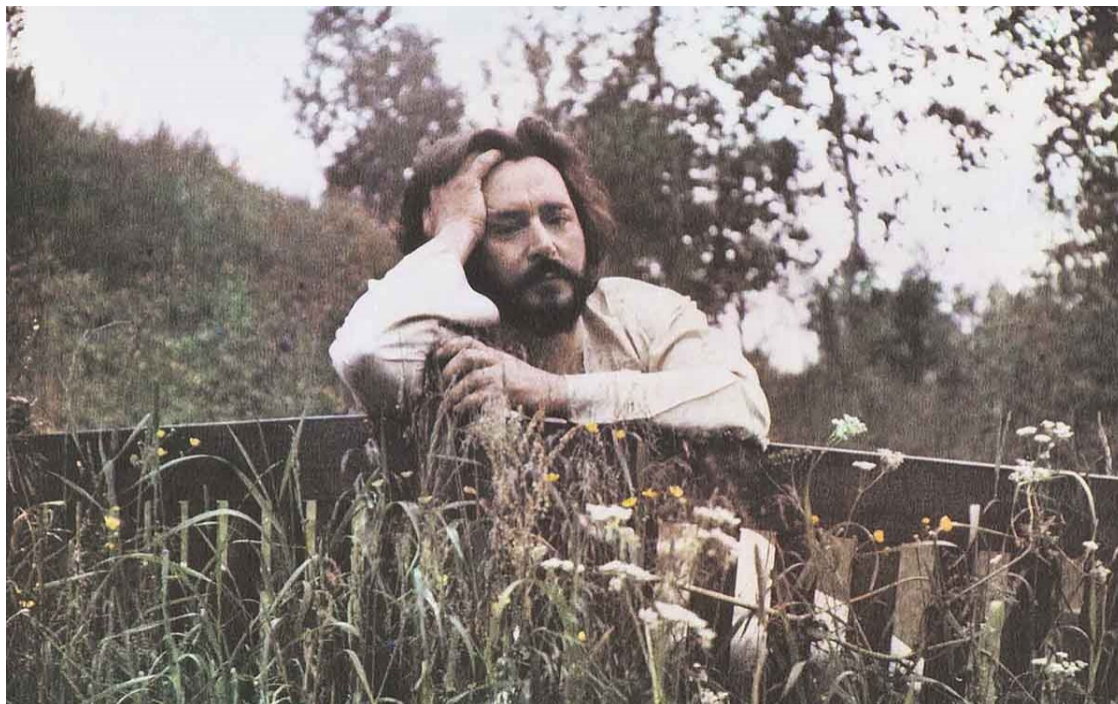

La vida en els detalls

Adesiara publica "La història dels set penjats", de Leonid Andréiev, un llibre que ens acosta "a l'absurditat, a la manca de sentit i a la inhumanitat" de la pena de mort

Leonid Andréiev, en una imatge d'arxiu | Arxiu

No cal dir que hi ha moltes maneres d'explicar una mateixa història. I que la literatura és, en realitat, aquesta manera d'explicar-les. Quan la història o l'experiència que es pretén explicar és dolorosa, molt dolorosa, tant que farà patir el lector, alguns autors tendeixen a convertir-la encara en més insofrible, en més escabrosa, destacant-ne, voluntàriament, els aspectes més desagradables. Saben que, d'aquesta manera, eixamplaren els seus possibles lectors -ja que hi haurà qui s'acostarà al llibre tan sols per això- i que, alhora, augmentaran les probabilitats que el seva obra sigui lloada com a *coratjosa* o com a *innovadora*. I que qui gosi dur la contrària serà acusat com a *conservador*, si no com a *heretge*.

Per contra, hi ha d'altres autors que no cerquen ni el favor del públic ni els elogis pels elogis; que escriuen el que creuen que han d'escriure i, sobretot, *com* ho han d'escriure. I que, igual que els altres saben com escriure per tenir èxit, ells saben com han de fer-ho per no trair-se ni per trair el que volen explicar; per deixar que el dolor parli per ell mateix, per evitar el patiment innecessari, permetent que siguin els fets, despullats de qualsevol ornamentació, els que es defineixin tots sols. Saben que, en art, sovint menys és més.

En començar a llegir *La història dels set penjats* (<http://www.adesiaraeditorial.cat/ficha.aspx?cod=ACI000061>), de Leonid Andréiev, publicat per Adesiara i traduït per Jaume Creus, ens adonem tot seguit que el que li interessa, per damunt de tot, a l'autor no és treure un rendiment limitat i a curt termini de la vessant més desagradable dels darrers dies de set condemnats a morir penjats a la forca, sinó que prefereix posar l'èmfasi en

l'impacte psicològic que una tal sentència els suposa. Defuig, doncs, la temptació de la facilitat -al que avui en dia en diríem el sensacionalisme-, de recórrer a escenes esgarrifoses, i opta per centrar-se en els petits detalls que determinen el seu estat emocional.

Detalls no tan sols petits, quasi insignificants, que d'altres ni tan sols haurien esmentat -entre d'altres raons, perquè els hauria mancat la perspicàcia d'observar-los-, sinó, moltes vegades, secundaris, que d'entrada sembla que no tinguin importància; però que la tenen, i molta, moltíssima. Són aquells detalls dels què no en som conscients, però que, en general, defineixen el que sentim amb major exactitud que altres accions que duem a terme voluntàriament.

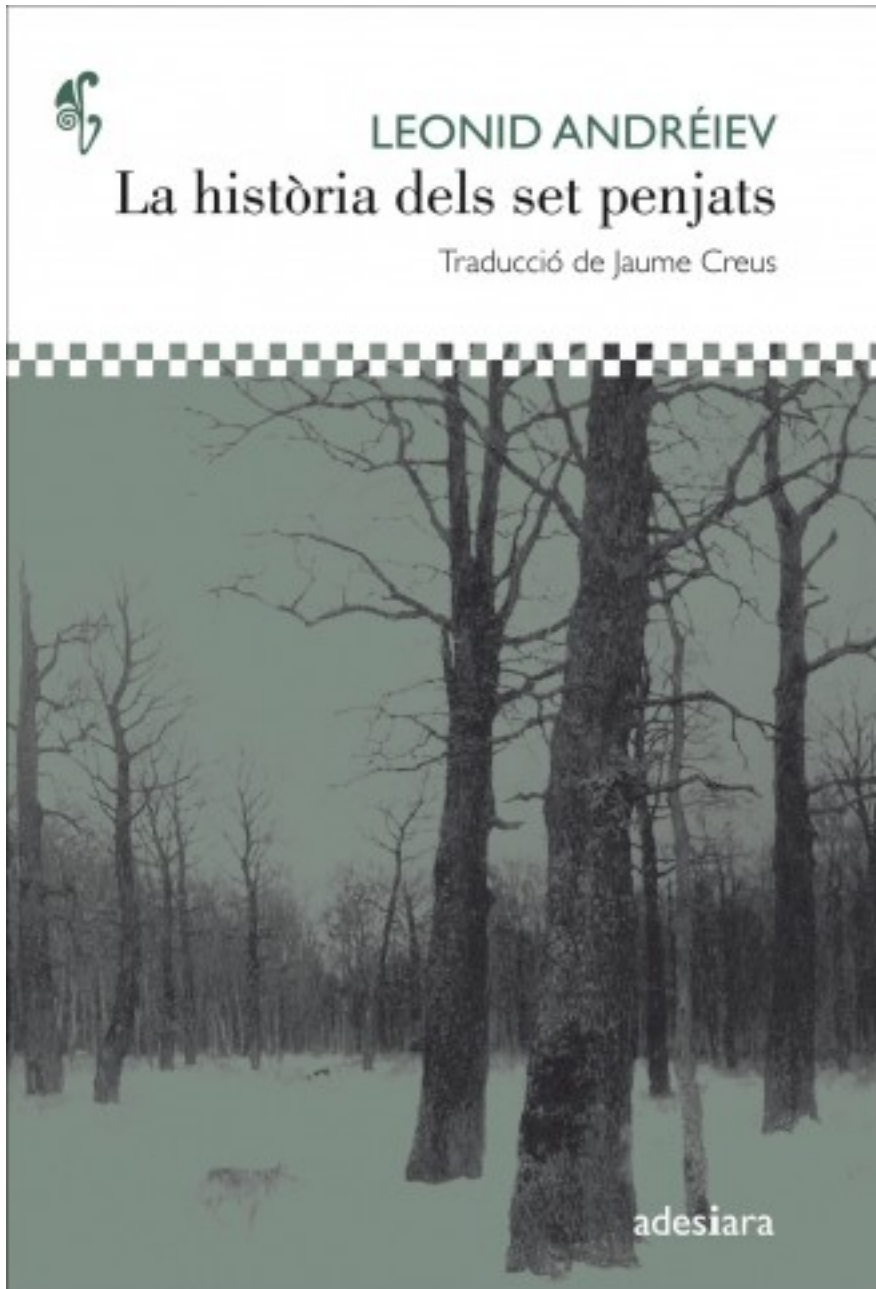
Detalls i fets en teoria insignificants que l'autor rus descriu amb una netedat i una limitació de recursos que li confereixen encara més força: ?la sopa de col agra feia una olor *tan normal, tan natural, tan ordinària*, que altre cop deixà de creure en l'execució? (el subratllat és meu); ?I tots miraven amb amor com els dits d'en lànson agafaven el cigarret, com s'encenia el llumí i com sortia de la seva boca el fum blau?.

Sense ni un mot de més

Així com Virginia Woolf acostuma a definir el caràcter dels personatges de les seves obres mitjançant la seva manera de parlar, mitjançant els seus diàlegs (ja siguin interns o externs), mitjançant les seves veus, Andréiev ho fa amb els gestos, amb les paraules que es diuen quasi sense adonar-se, amb les reaccions instintives: ?La Musia, quan el cel s'enfosquí, sense abaixar els ulls a terra, tranquil·lament, els girà cap a un racó on una teranyina es gronxava en silenci per l'impuls *imperceptible* de l'aire de la calefacció? (el subratllat és meu); ?Tots aclucaven els ulls i examinaven amb curiositat *les coses més habituals*, sense acabar de reconèixer-les? (el subratllat és meu).

Ell és molt més concís que l'autora anglesa, prefereix callar, eliminar una paraula, o fins i tot una frase sencera, abans d'escriure un mot de més, un mot innecessari, que no porti res, que porti poc -o, per ésser més exacte, que no porti prou: ?El que allà va passar no cal ni ha de ser explicat?; ?No acabava de pronunciar les paraules: tan ràpids volaven els seus pensaments que la llengua no podia seguir-los?.

I és d'aquesta manera, amb discreció però, sobretot, amb una precisió excepcional -?En Vassili va rebre [la mare] [...] tremolant de fred, encara que feia bo, i fins i tot calor?-, sense intervenir més que el mínim indispensable, amb un estil documental que sembla fred però inflammat per l'ànima i l'existència dels personatges, ens acosta i ens acara a l'absurditat, la manca de sentit i a la (massa humana) inhumanitat de la pena de mort: ?En Werner de sobte va veure la vida i la mort, i quedà admirat davant de l'esplendor d'aquell espectacle insòlit?.

La història dels set penjats(<http://www.adesiaraeditorial.cat/ficha.aspx?cod=ACI000061>)

@ Leonid Adréiev
@ Trad. Jaume Creus
@ Adesiara

